

WINTHER

CHRIS
DAHL

KRIMI

Indholdsfortegnelse

Prolog

Kapitel 1 : September

Kapitel 2

Kapitel 3 : Juli - 8 uger før branden

Kapitel 4 : September - 1 dag efter branden

Kapitel 5 : Juli - 8 uger før branden

Kapitel 6

Kapitel 7

Kapitel 8 : September - 2 dage efter branden

Kapitel 9 : Juli - 7 uger før branden

Kapitel 10

Kapitel 11 : September - 3 dage efter branden

Kapitel 12 : August - 5 uger før branden

Kapitel 13

Kapitel 14 : August - 4 uger før branden

Kapitel 15 : September - 6 dage efter branden

Kapitel 16 : August - 4 uger før branden

Kapitel 17 : September - 7 dage efter branden

Kapitel 18 : August - 3 uger før branden

Kapitel 19 : September - 10 dage efter branden

Kapitel 20 : August - 2 uger før branden

Kapitel 21 : September - 10 dage efter branden

Kapitel 22 : September - 11 dage efter branden

Kapitel 23

Kapitel 24 : Juli - 8 uger før branden

Kapitel 25 : September - 12 dage efter branden

Kapitel 26 : September - en halv time før branden
Kapitel 27 : August - 3 uger før branden
Kapitel 28 : Januar - 4 måneder efter branden
Kapitel 29 : August - 3 uger før branden
Kapitel 30 : Januar - 4 måneder efter branden
Kapitel 31 : September - 4 dage før branden
Kapitel 32 : Januar - 4 måneder efter branden
Kapitel 33 : September - 11 timer før branden
Kapitel 34 : Januar - 4 måneder efter branden
Kapitel 35 : September - 6 timer før branden
Kapitel 36 : September - 2 timer før branden
Kapitel 37 : Januar - 4 måneder efter branden
Epilog

Prolog

Slaget rammer ham uden forvarsel. En intens smerte breder sig i hans hoved og en pludselig svimmelhed sætter ind. Han mærker en våd plet brede sig i baghovedet og videre ned i nakken. Langsomt forsvinder kræfterne i hans ben. Kroppen bliver tung og han synker modvilligt sammen i et lavmælt støn. Dette er hans afslutning, det er han ikke i tvivl om. Men hans liv passerer ikke i revy, der er ingen billeder på nethinden, intet lys at gå hen mod. Han forsøger at råbe efter hjælp, men det nytter ikke. Hans evne til at formulere ord er væk, og det eneste der slipper ud af hans mund, er uforståelige lyde og grynt. Han kan ikke kalde på hende, han kan ikke engang sige hendes navn. En mekanisk summen starter ved siden af ham. Han løfter sit slørede blik fra terrassefliserne og ser hvordan dækkenet til poolen bliver trukket tilbage. Lyset fra huset danser på vandets klare overflade og bliver kastet tilbage mod væggene. Vandet der både ser skræmmende og smukt ud på samme tid, har den klareste blå farve, lige som hendes øjne. I en alder af 56 er det slut, han vil gerne kæmpe, men det er nyttesløst, han kan ikke engang komme op at sidde. Han mærker et skub i ryggen og ruller hjælpeløst ud i poolen. Vandet omslutter ham øjeblikkeligt og trækker ham ned mod bunden. Følelsen af det kølige vand giver et sæt i ham. Han kæmper for at få hovedet op til overfladen, men svimmelheden gør det nær umuligt at orientere sig. Luften forsvinder fra hans lunger, mens han kæmper for at komme op. I en udmattende kamp, lykkedes det ham at komme op til overfladen. Han formår at få hovedet over vandets overflade og mærker den varme luft i sit ansigt. Han hiver efter vejret, men det er allerede for sent. Kræfterne slipper

op og hovedet kommer igen under vand. Hans kamp er forgæves, han kan ikke komme tilbage til overfladen. Febrilsk søger hans blik efter hjælp og får øje på hende. Med armene over kors, står hun står stille ved poolens kant og stirrer på ham. Der er ingen følelser at spore i hendes ansigt, hun vil lade ham dø. Han kan ikke holde vejret længere og begynder krampagtigt at trække vand ned i lungerne.

Blodet siver ud af såret i hans baghoved. I en langsom bevægelse breder blodet sig og udsletter den klare blå farve. Øjnene lukker i, han mærker intet mere.

1 September

Den anmassende lyd trænger sig ind i hendes hoved og trækker hende langsomt ud af drømmen. Forsigtigt åbner hun det ene øje og rækker ud efter telefonen, der lyser op på natbordet. Klokken er næsten halv to om natten og stationens hovednummer fylder skærmen. Hun besvarer opkaldet.

"Det er Johanne."

Hendes søvndrukne stemme lyder ukendt, det føles som om nogen andre har lagt stemme til hende. Hun gnider søvnen ud af øjnene med den frie hånd, mens hun forsøger at orientere sig i det ellers så velkendte soveværelse.

"Det er Peter. Har du set nyhederne?"

Hun sætter sig op i en tung bevægelse og blinker nogle gange, i håbet om at hendes syn vil begynde at samarbejde.

"Nej. Jeg sov. Hvad er der sket?"

Hendes syn er stadig sløret og kroppen føles som om den stadig sover.

"En skovbrand hærger i Silkeborg. Du er blevet kaldt derned."

Hun vender sig og sætter fødderne ned på det kolde trægulv. Kulden fra gulvet arbejder sig op igennem hendes ben, mens hun forsøger at overbevise sin krop om, at rejse sig op.

"Har de sendt bud efter mig? Burde de ikke indkalde brandvæsenet i stedet?"

Peter holder en kort pause, inden han svarer hende.

"Der er fundet en bil, der hvor branden startede.

Benjamin er allerede kaldt ind, han møder dig på stationen."

Hun tvinger sin krop til at samarbejde og rejser sig op fra sengen.

"Jeg er der om et kvarter."

Hun lægger på og rækker ud efter det sæt tøj, hun tidligere på aftenen havde lagt frem. Med tøjet i favnen, lister hun ind i stuen og tænder for fjernsynet. En mandlig reporter, fra TV2 News, står og fortæller om skovbranden der raserer i udkanten af Silkeborg.

Himmelen bagved reporteren ligner en orange tåge, der bliver fodret af de høje flammer fra skoven. Hun trækker i tøjet og sætter håret i en hestehale, inden hun forlader huset og kører mod stationen. Gaderne ligger øde hen og køreturen til stationen i Holstebro, er klaret på få minutter. Efter at have stemplet ind og fundet sit tjenestevåben, går hun op i efterforskningsenhedens personalerum, hvor hun går direkte til køkkenet. Hun tager et af de brune papkrus med låg fra hylden og rækker ud efter kaffekanden. Den mørke væske, der flere timer tidligere havde været nybrygget kaffe, sjasker ned i kruset, uden nogen form for damp. Hun kæmper et øjeblik med at få låget sat ordentlig på kruset. Hun forstår simpelthen ikke hvordan alle låg til papkrus, formår at virke to numre for små, lige indtil de smutter på og passer som hånd i en handske. Måske skulle hun i sit næste liv skabe et plastlåg, der kan monteres uden overhængende fare for at vælte kruset og blive skoldet levende af varm kaffe. Hun ryster på hovedet og tager en tår af kaffen, og kan konstatere, at denne kaffes evne til at skolde noget som helst, for længst er forsvundet. Med papkruset i hånden, går hun ned til etagen under, hvor Peter, der er vagthavende i nat, venter på hende.

"Hej Peter. Er Benjamin kommet?"

Peter ryster på hovedet og rækker hende et chartek. Hun stiller kruset fra sig og åbner chartekket, der indeholder et kort over Silkeborg. Et større område vest for Ørnsø er markeret med et en rød cirkel. Peter læner sig frem og peger på området med sin røde tusch.

"Branden er i dette område. Den startede vest for Gjessøvej, men har spredt sig til den anden side."

Johanne nikker bekræftende, mens hun studerer kortet og leder efter en markering af hvor den udbrændte bil befinder sig. Hun kigger op på Peter med et spørgende blik.

"Hvor skal vi køre hen?"

Peter kigger ned på kortet og peger på en placering på Gjessøvej, midt i det afmærkede område.

"Der står en patrulje og venter på jer her. Den udbrændte bil er fundet otte hundrede meter nede ad grusvejen til venstre for Gjessøvej i sydgående retning."

Johanne kigger overrasket på Peter.

"Der? Men brænder det ikke stadig der?"

Peter ryster på hovedet og retter sig op i ryggen, med en række knækkelyde til følge.

"Nej. Branden har allerede fortæret det område. Vinden blæser mod øst og bliver monitoreret hele tiden.

Brandvæsenet siger at det er sikkert."

Johanne sender ham et skeptisk blik og lukker chartekket. Hun vender sig og kigger utålmodigt mod døren.

"Hvor bliver Benjamin af?"

Peter rækker hende en bilnøgle.

"Her er nøglerne til vogn 13."

Hun tager nøglen og lægger den på bordet sammen med chartekket. Peter vender sig om og går tilbage til de andre i vagten. Johanne mærker hvordan hendes utålmodighed tiltager. Benjamin er en dygtig efterforsker, men han skynder sig aldrig nogensinde. Det er i hvert fald ikke Johannes opfattelse. I samme øjeblik går døren op og Benjamin træder ind med et forvirret blik. Hans skjorte sidder kun halvvejs nede i bukserne og håret stritter til alle sider.

"Jeg er klar, Johanne."

Hun sender ham et afmålt smil.

"Du ser skarp ud, Benjamin."

Hun begynder at gå mod døren og Benjamin følger efter hende. De træder ind i parkeringskælderen og finder frem til bilen, en koksgrå Volkswagen Passat. Johanne rækker ham chartekket med kortet og starter bilen. Benjamin studerer kortet mens Johanne kører ud på vejen.

"Hvor skal vi hen?"

Hun kaster et blik på kortet og placerer pegefingern midt i det afmærkede område.

"Den udbrændte bil står midt i det afbrændte område."

Benjamin tager en tår af Johannes kolde kaffe og skærer en grimasse.

"Men brænder der ikke i det område?"

Johanne ryster på hovedet.

"Nej. Det er vist allerede udbrændt og vinden fører branden væk fra området. Brandvæsenet påstår at det er sikkert."

Benjamin fnyser.

"Lad os håbe at de har ret. Kan vi for resten ikke stoppe efter noget varm kaffe på vejen?"

Johanne nikker og sætter kursen mod den nærmeste tankstation, der har døgnåbnet.

2

Bilen drejer ind på Gjessøvej, hvor en patrulje spærrer for trafikken. Johanne standser bilen og får øjenkontakt med den ene betjent. Hun tænder kort for de blå blink, der er skjult bagved bilens kølergril. Det skarpe lys fra civilvognen blinker ude af takt med patruljevognens blink. Betjenten kaster et blik på Johanne, der med det samme slukker det blå blink. Betjenten flytter sig og nikker i retning af skoven. Langsomt begynder hun at køre mod skoven. Både Johanne og Benjamin stirrer på flammerne i det fjerne, som stadig fodrer den orange tåge, der breder sig over Silkeborg og giver den røgfyldte himmel et rødt skær.

”Vi kommer godt nok tæt på branden.”

Benjamins stemme er en tone lysere end normalt og oser af bekymring. Johanne nikker i stilhed. Hun mærker selv en lille knude i maven, mens bilen triller længere ned ad Gjessøvej, mod branden. Træerne begynder at blive bladløse og længere henne, står de som høje, sorte stolper i et orange skær, kun afbrudt af to patruljevognes blå blink længere fremme. Johanne standser bilen og stiger ud. Den indtrængende lugt fra den brændte skov, invaderer hendes næse og får hendes øjne til at løbe i vand. Hun tørrer øjnene og overvejer kort, om hun kan holde vejret, indtil lugten forsvinder. Et blik på Benjamin afslører hurtigt, at han har det på samme måde. Den ene af de to tilbageværende betjente, går dem i møde.

”Johanne Knop?”

Hun nikker og kaster et blik på de tilsødede omgivelser.

”Ja, det er mig. Dette er min kollega Benjamin Ruud.”

Betjenten nikker høfligt og kigger mod en grusvej til venstre for dem.

"Jeg følger jer ned til stedet."

De følger efter ham ned ad grusvejen. Benjamin kigger tilbage, hvor skovbranden lyser himmelen op. Betjenten kaster et blik på Benjamin og Johanne.

"Det er fuldstændig vanvittigt, det her. Branden har allerede spredt sig ned til bredden ved Ørnsø. Silkeborg Ny Teater, bunkermuseet og kunstcentret er allerede brændt ned. Brandvæsenet siger at branden er under kontrol."

For Johanne, synes intet ved branden at være kontrolleret. Hun tager en lille lommelygte op fra jakkelommen og tænder den, men konstaterer hurtigt, at den ikke gør den store gavn, da hele området i forvejen er godt oplyst af branden. Hun lægger lygten tilbage i lommen og betragter den ødelagte skov omkring sig.

"Hvordan kan branden sprede sig så hurtigt?"

Betjenten kigger tilbage på hende et øjeblik, inden han fortsætter.

"Det har ikke regnet i næsten halvanden måned. Det hele er knastørt. Der skulle ikke meget til, før det hele fattede af."

Johanne får øje på et par betjente længere henne ad grusvejen. De går det sidste stykke i stilhed. Benjamin kigger konstant med et bekymret blik, mod det område hvor branden stadig hærger. De stopper op ved de andre betjente, der står godt 50 meter fra bilen. Johanne finder lygten frem igen og begynder at lyse mod jorden. Med forsigtige skridt træder hun tættere på bilen. Den udbrændte bil står med forenden pakket om et træ. Hun kan se på karrosseriet, at bilen er en cabriolet. Hun træder endnu tættere på og kan se et forkullet lig i resterne af førersædet. Benjamin stiller sig tavst ved siden af hende og stirrer på den udbrændte cabriolet.

Lyskeglen fra lommelygten bevæger sig ned mod nummerpladen, hvor tal og bogstaver, kun består af

utydelige skygger. De stirrer på den et øjeblik, inden det går op for dem, hvad der har stået på nummerpladen.

Pludseligt står teksten klart i deres øjne, "WINTHER 2".

Benjamin kigger over på Johanne med et overrasket blik.

"Fortæller du bagmandspolitiet, at vores hovedmistænkte er afgået ved døden?"

Johanne ryster opgivende på hovedet og mumler et par bandeord. Hun vender sig mod de andre betjente.

"Vi skal have teknikere her ud med det samme. Alle træder væk fra bilen og vejen. Vi skal ikke kontaminere området."

Hun kigger over på Benjamin, der allerede er ved at træde væk fra grusvejen.

"Jeg skal lige foretage et par opkald."

3

Juli - 8 uger før branden

Nina knapper den sidste knap i skjorten og går ned i køkkenet, hvor Joakim står og smiler kærligt til hende med et glas appelsinjuice i hånden.

"Hvornår kører du?"

Han stiller glasset fra sig og kigger ned på armbåndsuret.

"Jeg kører om et kvarter. Hvad er dine planer for dagen?"

Hun rækker ud efter Joakims glas og tager en tår.

"Jeg har et par fremvisninger og nogle papirer der skal ordnes."

Han nikker med et fraværende blik rettet mod vinduerne.

"Du behøver ikke arbejde så hårdt. Jeg troede fordelene med en ung kone var, at hun kun ville forkæles og nyde livet."

Hun ryster på hovedet med et smil. Efter fjorten år sammen, ynder Joakim stadig at kalde Nina for hans unge kone. Hun var 22 år gammel, da hun mødte den dengang 42 år gamle Joakim. Tyve års aldersforskel gav uden tvivl anledning til megen snak i byen. Han var velhavende, lykkeligt gift, i hvert fald udadtil. Hun var nyuddannet ejendomsmægler i sit første job. Nina smiler for sig selv. Det kan godt være de alle troede hun ville være væk efter kort tid, men med få måneder til deres kobberbryllup, kan der vist ikke herske tvivl om, at hun er kommet for at blive.

"Helt ung er jeg da heller ikke mere."

Joakim læner sig frem og stryger hendes kind.

"Du vil altid være min unge og smukke hustru. Ja selv nu hvor du er tættere på de 40 end de 30."

Han griner og tømmer sit glas, inden han stiller det i opvaskemaskinen.

"Jeg må heller se at komme afsted. Der er langt til Rotterdam."

Nina løfter et øjenbryn. Selvom hun ved at størstedelen af Joakims forretninger udspringer fra Holland og Spanien, har hun stadig svært ved at forliges med de mange årlige ture, han tager på, mens hun sidder hjemme i Danmark. Hun kigger op på ham med et forventningsfuldt blik.

"Jeg kan udskyde mine fremvisninger, eller bede Kat tage dem. Så kan jeg tage med dig. Vi kan gøre det til en miniferie?"

Joakim går rundt om køkkenbordet og stopper foran hende. Han lægger en hånd på hendes ryg, smiler og giver hende et kys.

"Næste gang, skat, det lover jeg."

Hun ryster på hovedet med et smil.

"Den har jeg hørt før. Sig mig, du har vel ikke en endnu yngre model, der sidder i Holland og venter på dig?"

Joakim griner højlydt og klapper hænderne sammen.

"Næ. Jeg har to."

Nina trækker på smilebåndet. Selvom hun ved, at han sagde det i en humoristisk tone, kan hun ikke undgå at tvivle en smule, når han så ofte er ude og rejse uden hende.

"Jeg kører nu. Vi ses om to dage, lige fra morgenen af."

Hun smiler og ser efter ham, mens han med lange skridt går mod hoveddøren. Døren går i og to dage vil gå, inden han igen kommer hjem. Hun rejser sig op og finder en kop kaffe. Selvom hun ikke kan tillade sig at klage over noget som helst, føles det hele tomt, når Joakim ikke er der. Nogle dage ovevejer hun at anskaffe sig en hund.

Ikke en lille pjusket tæppetisser, der skal tilbringe det meste af livet i en designertaske, som man ser i amerikanske serier, men en rigtig hund. En rottweiler der skal hedde Odin eller Zeus. Måske mangler hun i realiteten bare noget spænding. Hun ryster på hovedet for at få tanken ud af hovedet. Hun skal simpelthen ikke stå og være en lyshåret kvinde i trediverne, der står i køkkenet og

sukker efter sin rige mand, mens hun overvejer hvorvidt tennis eller golf vil give hende tilstrækkelig spænding i hverdagen. Hun begynder at gå mod de store terrassedøre, som Joakim allerede har åbnet helt op, så stuen nærmest flyder i et med terrassen og haven. Hun stiller sig ud i solen, hvor varmen allerede er ved at være ulidelig. Hun sætter sig på en stol og kigger udover haven og den store pool. Joakims stemme lyder inde i hendes hoved. *"Når jeg dør, bliver alt dette dit."*

Han siger det ofte til hende. Det er nærmest som om, han betegner det som sin ultimative kærlighedserklæring.

Uvidende om, at det er noget af det mest skræmmende Nina kan høre. *"Når jeg dør, bliver alt det her dit"*, Nina ved udmærket godt hvordan det hele vil udspille sig den dag Joakim dør. Faktisk vil det i virkeligheden nok lyde mere som, *"Når jeg dør, vil du tilbringe det meste af din tid i retssager, hvor min ekskone og søn, vil forsøge at vriste det jeg efterlader dig, ud af dine hænder og sende dig tilbage til den bondegård, hvor dine forældre har bandlyst dig."*

4

September - 1 dag efter branden

"Beklager. Vejen er spærret. Du bliver nødt til at finde en anden vej."

Kvinden i den lille Toyota sender betjenten et vredt blik, inden hun slår blinklyset fra og fortsætter lige ud på hovedvejen. Johanne læner sig utålmodigt op ad kølerhjelmens på den koksgrå Passat. Hendes blik spejder over skovområdet, hvor nattens skovbrand har sat tydelige spor i landskabet. Hun tænker på Nina, der lige nu ligger forkullet i resterne af sin Porsche. Hvordan det hele endte her, ved hun ikke. De var så tæt på. *Kunne de have arbejdet hurtigere eller fundet flere spor? Ville det have reddet Ninas liv?* Johannes tanker bliver forstyrret af Benjamin, der knipser med sine fingre foran hende, på en både anmassende og irriterende måde, der giver hende lyst til at lave en ordentlig knipselyd med sin håndflade mod hans glatte kind. Hun kunne aldrig nogensinde drømme om at gøre det. Men på de dage hvor det hele går ad helvede til, allerede inden alarmuret ringer, kan hun ikke undsige sig lysten til at stikke en eller anden irriterende person en syngende lussing.

"Johanne, er du der?"

Hun kigger op på Benjamin, der står helt tæt på hende, med en overdøvende duft af deodorant, som han mængdejusterer ud fra de temperaturforventninger, den nittenårige metrolog i tv'et oplyser hver morgen. Hvis den nittenårige metrolog har ret, vil de opleve det varmeste og tørreste år nogensinde, hvor de allerede nu begynder at tale om temperaturer på over tyve grader i det meste af september. Alt tyder på, at Benjamins deodorant kommer til

at forstyrre Johannes næsebor i et stykke tid endnu. Hun betragter hans ansigt, der gemmer sig bag et par Ray Ban solbriller med guldbelagt stel.

Hans ansigt har barnlige træk, med runde øjne og fyldige kinder. Det er som om han aldrig kommer til at se voksen ud, selvom han er i starten af fyrrerne, lige som hende selv.

"Noget nyt?"

Han vender sig mod skoven og sætter armene i siden.

"Teknikerne ringede lige. Vi må gerne komme derud nu."

Johanne nikker og sætter sig ind i bilen. Benjamin bruger køreturen på at studere resterne af skoven, mens han trommer sine hænder mod lårene. Johanne forsøger at huske alle detaljerne fra natten før, men der var jo ikke meget at se midt om natten, hvor deres primære lyskilde, var en skovbrand, der hærgede flere hundrede meter fra dem. Hun stopper bilen ved en grusbelagt sidevej, hvor der er opsat afspærringstape for at stoppe indgående trafik. Johanne og Benjamin stiger ud af bilen. Udover teknikernes fire varevogne og to patruljevogne, er vejen tom for biler. Gerningsstedets beliggenhed er taknemligt i forhold til at nysgerrige blikke ikke kan komme tæt på, selvom det nok alligevel ikke ville være det store problem, eftersom det er de færreste der ville have det helt godt med at rende rundt i en skov, der er brændt for få timer siden. Johanne går udenom afspærringstapen og kan se teknikerne nede ad grusvejen. Hendes blik studerer grusvejen på vej ned mod teknikerne. Hun vil ikke risikere at træde på potentielle beviser eller endnu værre, komme til at ødelægge beviser, der endnu ikke er fundet, dokumenteret og katalogiseret. Benjamin følger hendes fodspor minutiøst. En mand i hvid dragt, der sidder på hug med et målebånd, får øje på dem og rejser sig op.

"Hej Johanne. Man må sige, at denne efterforskning har udviklet sig til noget helt andet, end jeg havde forventet."

Johanne og Benjamin stopper op et par meter fra teknikeren. Benjamin klør sig i hovedbunden og Johanne kan

næsten høre hans hjerne kortslutte over forsøget på at få det hele til at give mening. Ikke at hendes egen hjerne præsterer ret meget bedre lige nu. Hun retter blikket mod teknikeren.

"Hej Torsten. Hvad har I fundet?"

Hun kigger forbi Torsten og hen på de andre teknikere, der finkæmmer området omkring den udbrændte bil.

Deres omhyggelige gennemgang af hver eneste centimeter, bliver fotograferet og beskrevet. Små gule markeringer sættes op, ved hvert fund, der kan være relevant for efterforskningen. Det hele ligner et minefelt, hvor der ingen sikker passage er til den anden side.

Torsten tager sine latexhandsker af og lægger dem ned i en lomme på den hvide dragt.

"Det er godt nok besynderligt, Johanne. Prøv at følge med engang, men hold jer ude i venstre side af vejen."

Torsten peger ud mod vejsiden, hvor der alligevel er en smal passage igennem minefeltet. Johanne nikker og går ud til grusvejens kant. Benjamin bliver stående tilbage og følger dem med sit blik, mens de langsomt bevæger sig tættere på minefeltets centrum, der i dette tilfælde er den udbrændte bil. Thorsten peger ned mod et sæt dækspor, der er meget tydelige i starten, men hurtigt bliver mindre tydelige og nærmest usynlige.

"Vejen er meget fin og kompakt, næsten som stenmel.

Sporene viser at bilen har igangsat herfra og kørt mod træet. Som I kan se, er sporene meget tydelige i starten og så fader de ud og bliver meget svære at følge. Det fortæller os at bilen blev igangsat med hjulspind."

Thorstens arm følger hjulsporet hen mod bilen. Johanne forsøger at tegne en simpel tegning over området i sin lille notesbog. Hun laver en markering på tegningen, hvor hjulsporene er fundet.

"Bilen ramte ind i træet og umiddelbart tyder det på, at bilen efterfølgende brød i brand og startede skovbranden."

Johanne skriver stikord ned, mens hun følger hjulsporene hen til bilen. Torsten kigger på hende med et undrende blik. Hun ved godt at han kan lide at teste de forskellige efterforskeres viden og tanker om de forskellige gerningssteder. Det gør efter hans mening, efterforskerne mere opmærksomme på de detaljer, der kan være altafgørende i en efterforskning.

"Hvad tænker du om det, Johanne?"

Forsigtigt går hun et par skridt tættere på bilen, mens hun forsøger at navigere i minefeltet, der nu er blevet mere tætpakket med gule markeringer. Hun betragter bilen, der mest af alt ligner en bunke forkullet metal, der er smeltet om en tyk træstamme.

"Motoren ligger bag førersædet i en Porsche, og ikke foran, hvor motoren normalt er placeret. Det virker underligt, hvis et frontalt sammenstød med et træ, ville få bilen til at bryde i brand, med mindre, der er sket en kortslutning af en slags."

Torsten nikker. Han smiler på en måde der får Johanne til at tvivle på sin egen vurdering.

"Korrekt. Men benzintanken i en Porsche Boxster er placeret foran og kan være en del af forklaringen. Men der er flere andre ting, der ikke stemmer."

Han peger på en firkantet afmærkning i gruset, bagved det ene hjulspor.

"Det er noget tungt, der har lavet den markering i vejen, vi ved endnu ikke hvad."

Han peger mod et sort område ved bilen.

"Det sorte område tyder på at der har været brændbar væske. Det kan tyde på at tanken blev utæt og benzinen løb ud af bilen, men der er spor af væske, der løber i en linje fra bilen og tilbage til os. Vi er ved at samle prøver fra området."

Johanne har altid undret sig over, hvordan teknikerne kan se nærmest usynlige små ledetråde, der aldrig ville falde hende ind, at kigge efter. Hun kigger over på Benjamin, der